

Tor Ulven (1953 – 1995)

Fortæring. Prosastykker.

•

Jeg låste meg inn i den stille leiligheten, og hun var der kanskje, kanskje ikke. Mens jeg var ute hadde skumringen fylt rommene med et halvmørke som liksom dempet alle lyder, et slik skummringsmørke som synes tilkjennegi at et eller annet ikke bare dagen, men noe mer, noe større, uvisst hva) er definitivt forbi. Jeg åpnet kjøkkendøren varsomt, lyset var slukket, men det glimte i øret av en svak knitring et sted. Nå så jeg det: på bordet sto et glass mineralvann. Hub hadde glemt det og lagt seg til å sove. Lenge ble jeg stående og høre boblene sprekke i glasset hennes, men mørket vokste som en gammel skog. Jeg husker jeg tebkte akkurat det: som en gammel skog. Rommene grodde til.

Tor Ulven (1953 – 1995)

Fortæring. Prosastykker.

•

Jeg låste meg inn i den stille leiligheten, og hun var der kanskje, kanskje ikke. Mens jeg var ute hadde skumringen fylt rommene med et halvmørke som liksom dempet alle lyder, et slik skummringsmørke som synes tilkjennegi at et eller annet ikke bare dagen, men noe mer, noe større, uvisst hva) er definitivt forbi. Jeg åpnet kjøkkendøren varsomt, lyset var slukket, men det glimte i øret av en svak knitring et sted. Nå så jeg det: på bordet sto et glass mineralvann. Hub hadde glemt det og lagt seg til å sove. Lenge ble jeg stående og høre boblene sprekke i glasset hennes, men mørket vokste som en gammel skog. Jeg husker jeg tebkte akkurat det: som en gammel skog. Rommene grodde til.